

ντοῦ πιλική'ης λίγου νά ντοῦ φέρ'ς 'ς τοῦ γάρμπους τ' Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Δέν ἔχ' κανένα γάρμπους Στερελλ. ('Αράχ. κ.ά.) Δέν ἔχει γάρβος τὸ φόρεμα Κρήτ. Μύκ. Δέν εἰ' γαί πολὺ ὁμορφος, ἀλλὰ γάρβος ἔχει Νάξ. ('Απύρανθ.) "Αθρωπος δίχως γάρπος Σίφν. Κουβέντες δίχως γάρπος αὐτόθ. Αὐτὸ τὸ σπῖτι δέν ἔχει γάρβο Πελοπν. (Τριφυλ.) Τὸ ἔφερε 'ς τὸ γάρβο του Κύθηρ. β) Συνεκδ., οἱ ἀκκισμοί, αἱ ἐρωτοτροπίαί Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Λευκ. — Λεξ. Δημητρ.: "Η Λένη κάνει γάρβο μὲ τὸ Γιώργη 'Αργυρᾶδ. Τσοῦ 'πιακα νά κάνουνε γάρβο, ἐκεῖνος ἀπὸ τῇ στράτα κ' ἐκείνη ἀπὸ τῇ φανέστρα (φανέστρα = παράθυρον) αὐτόθ. Μωρέ, μοῦτρα γιὰ γάρβο! (εἰρωνικῶς) αὐτόθ. "Η Εὐανθία ἔχει γάρβο μὲ τὸ Γεράσιμο Λευκ. 2) "Η λεπτότης τῆς συμπεριφορᾶς, οἱ καλοὶ τρόποι Ζάκ. Κέρκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Τῆν. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Τόσα χρόνια 'ς τὴν 'Αθήνα καὶ μιὰ σταλιά γάρβος δέν ἔχ'ς Τῆν. Νά 'δῆς τὸ γάρβος πὺν βασιτῇ τὸ πιρουνὶ καὶ τρώει! 'Απύρανθ. "Ενα σκέδιο κ' ἔνα γάρβος πὺν κουβεδιάζει, θαρρεῖ κανεῖς πὼς εἶναι ἑκατὸ χρονῶ! αὐτόθ. Εὐτουννοῦ πρέπει νά τοῦ τῇ φέρης μὲ ἄλλο γάρβο Ζάκ. Τό 'πε δίχως γάρμπο Λεξ. Δημητρ. 3) "Η φυσικὴ κλίσις, ἡ ἐμφυτος ἐπιδεξιότης περὶ τι Νάξ. ('Απύρανθ.) Τῆν. κ.ά.: "Ικεῖν' ἢ μ'κρη' τ'ς Πηνελόπ'ς χουρεῦ' μ' ἔνα γάρβος, σὰ μινάλ' Τῆν. "Εχει εὐτὴ ἔνα γάρβος 'ς τὸ χορό, πὺν 'λίες κοπέλες τό 'χουνε 'Απύρανθ. Δέν ἔχει καθόλου γάρβος τσῆ δουλειᾶς αὐτόθ. β) Μεταφ., ἡ κλίσις, τὰ σημεῖα προγνώσεως, τοῦ καιροῦ Νάξ. ('Απύρανθ.): Δέν ἔχει ἐφέτι γάρβος γιὰ βροχές, θὰ ξεραθοῦμε βάλι. Δέν ἔχει γάρβος γιὰ καλωσύνη, μόνο σῶπα (πρὸς προγινώσκοντα μεταβολὴν τοῦ καιροῦ πρὸς τὴν αἰθρίαν).

γαρμπόζα ἐπίρρ. ἀμάρτ. γαρβόζα Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ ἐπίθ. γαρμπόζος.

'Επιχαρίτως, ἐπιδεξίως: Γαρβόζα πὺν χορεύγει! Γαρβόζα πὺν τὰ λὲς τὰ μοιρολόγια! Καὶ τῇ βελόνα πὺν περνᾷ, τῇ βερνᾷ γαρβόζα. Συνών. γαρμπόζικα, χαριτωμένα.

γαρμπόζικα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. γαρβόζ'κα Τῆν. (Πάνορμ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γαρμπόζικος.

'Επιχαρίτως, κομψῶς ἐνθ' ἄν.: Πουλὺ γαρβόζ'κα ἦταν δ'μέν' 'ς τσί λῆιτάσεις ἰκεῖν' ἢ μ'κρη' Πάνορμ.

γαρμπόζικος ἐπίθ. πολλαχ. γαρμπόζ'κους Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) γαρβόζικος Κῶς Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) γαρβόζ'κους "Ιμβρ. Τῆν. (Πάνορμ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γαρμπόζος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

'Επὶ ζώων καὶ πραγμάτων, κομψός, σύμμετρος ἐνθ' ἄν.: "Ωραιὸ αὐτὸ τὸ παπούτσι, ἔρχεται γαρμπόζικο 'ς τὸ πόδι σου 'Αθῆν. κ.ά. Γαρμπόζ'κον πρᾶμα αὐτὸ τοῦ μ'λάρ' π' ἀγόρασες Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Γαρβόζικα πὺν 'ναιν-δὰ παπούτσι σου! Κῶς Πουλὺ γαρβόζ'κα τὰ 'καμῖς τὰ παπούτσι Τῆν. (Πάνορμ. κ.ά.) Συνών. γαρμπᾶτος, γαρμπόζος 1.

γαρμπόζος ἐπίθ. Μεγίστ. Μῆλ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. γαρβόζος Κέρκ. Κεφαλλ. Κῶς Λευκ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.).

'Εκ τοῦ 'Ιταλ. *garboso* = κανονικός, σύμμετρος.

1) Κομψός, σύμμετρος, χαριτωμένος Κεφαλλ. Κῶς Μεγίστ. Μῆλ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Γαρμπόζο ρουχαλάκι Μῆλ. Γαρβόζομ-βού'ναιν δὲ μπόιν δης! Κῶς Γαρβόζομ-βού'ναιν δὲ ταμβάρο σ-σου αὐτόθ. Γαρβόζα γυναικα ἢ Στάμω! Κεφαλλ. Σὲ ὅλα τζη γαρβόζα κοπέλα, μάτι μὴ δὴ βιάση. 'Απύρανθ. Πιὸ γαρβόζα κουβέδα δέν ἔχ' ἀκουσμένη αὐτόθ. Καλὸ 'ναι τὸ 'ουρνάκι σας, γαρβόζο δείχνει θὰ 'ενῇ καλὸς χοῖρος αὐτόθ. 2) 'Ο ἐπιρρεπὴς εἰς τὰς ἐρωτοτροπίας, ὁ ἐρωτύλος Κέρκ. Λευκ.: Εἶναι γαρβόζος καὶ γυρίζ' ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ δ'μένος κόν'τσα (κόν'τσα = κόντικα, σὰν κόντες) Λευκ. 'Η λ. καὶ ὡς παρων. Κεφαλλ.

γαρμπομηλιά ἢ, ἀμάρτ. γαρβομηλιά Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γάρμπος καὶ τοῦ οὖς. μεηλιά.

Μηλέα παράγουσα καρποὺς γεύσεως ὑποζίνου. Συνών. ξινομηλιά.

γαρμπονοτιᾶ ἢ, ἀμάρτ. γαρβουνοτιᾶ Τῆν. (Λουτρ. Πάνορμ. κ.ά.)

'Εκ τῶν οὖς. γαρμπῆς καὶ νοτιᾶ.

'Ο μεταξὺ νοτίου καὶ νοτιοδυτικοῦ πνέων ἄνεμος.

γάρμπος ἐπίθ. ἀμάρτ. γάρβος Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ.

'Εκ τοῦ 'Ενετ. *garbo* = ξινός, στυφός.

1) 'Υπόζινος, στυφός (ἐπὶ οἴνου ἢ καρπῶν) ἐνθ' ἄν.: Μόρες γάρβες - σκάμνα γάρβα 'Αργυρᾶδ. Δὲ σοῦ φαίνεται λίγο γάρβο τὸ κρασί; Κεφαλλ. || 'Ασμ.

Θάλασσα γάρβα κι ἀρμυρή, δὲ γάνεις λίγο ρέμα, τ' ἔχω κ' ἐγὼ 'ς τὴν ξενιτειᾶ δυὸ μάτια ζαχαρένια; 'Αργυρᾶδ. 2) Οὖς. οὐδ., εἶδος ὑπερύθρου μούρου γεύσεως ὑποζίνου Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. κ.ά.) Πβ. γαρμπιά. 'Η λ., ὑπὸ τὴν σημασίαν οἴνος στυφός, καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐκ Κερκύρας τοῦ ἔτους 1682· βλ. 'Ηπ. Χρον. 13 (1938), 112: «'Ελαβα καὶ μιὰ βαρέλλα γάρμπο καὶ τὸ χαίρομαι εἰς τὴν ὑγείαν τῆς αὐθεντίας σου».

γαρμποσύνη ἢ, Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὖς. γάρμπο.

'Η κομψότης, ἡ χάρις. 'Αντίθ. ἀγαρβιά, ἀγαρβοσύνη.

γάρνεμα τό, Σύμ.

'Εκ τοῦ ρ. γαρνεύω.

'Επὶ τυχηρῶν παιγνίων, ὁ δόλος, ἡ ἀπάτη.

γαρνεύω Κάρπ. γαρνεύω Κάλυμν. Σύμ. γαρνεύω Κῶς

'Εκ τοῦ οὖς. γάρνιο.

Μεταβ. καὶ ἀμετβ., ἀπατῶ, στρεψοδικῶ (ἐπὶ παιγνίων κυρίως) ἐνθ' ἄν.: Γαρνεύεις με! Σύμ. 'ὲ σ-σὲ παίζ-ζω, γιὰτὶ γαρνεύτεις με Κῶς 'ὲ σ-σὲ παίζουμε, γιὰτὶ γαρνεύεις Σύμ. Συνών. ζαβολιάζω.

γαρνιάζω ἀμάρτ. γαρνιάζω Λέσβ. γκαρνιάζω Πελοπν. ('Αρχαδ.) 'αρνιάζω Νάξ. ('Απύρανθ.) ρανιάζω Κύθηρ.

'Εκ συμφυρμού τῶν ρ. γαριάζω καὶ γανιάζω. Πβ. 'Ιω. Καλλέρ., Λεξικογρ. Δελτ. 8 (1958), 53 ὑποσ. 5.

Ὁ τύπ. *γαρνιάζω* ἐκ τοῦ *ἀρνιαζώ* κατ' ἀντιμετάθεσιν.
 Ἐπὶ νηπίων καὶ παιδίων, κλαίω γοερῶς καὶ παρα-
 τεταμένως, μελανιάζω ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμα ἐνθ' ἄν.:
Τὸν μονρὸ γάρνιασι Λέσβ. Πρέπει πὼς εἶναι ἀρρω-
 στημένο τὸ παιδί καὶ ἰὰ φτὸ *ἀρνιαζέι* ἐτσὰ Νάξ. (Ἀ-
 πύρανθ.) *Τὸ παιδί γάρνιασε* ἔς τὸ κλάμα Κύθηρ. Συνών.
 ἰδ. ἐν λ. *γαρίζω* 3.

γαρνιάρης ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γάρνιο* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.
 Στρεψόδικος, δόλιος (ἐπὶ παικτῶν). Συνών. *γάρνιος*.

γάρνικο τό, Σύμ.

Οὐδ. οὐσιαστικοπ. τοῦ ἐπίθ. **γάρνικος*, ὃ ἐκ τοῦ
 οὐσ. *γάρνιο* καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Κατὰ πληθ. συνήθως, αἱ στρεψοδικίαι, αἱ ἀπάται (ἐπὶ
 παιγνίων): *Τὰ γάρνικὰ σου νὰ λεβάρης* (νὰ σταματή-
 σης τὰς στρεψοδικίας). Συνών. *γάρνιο*.

γαρνιμέντο τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) *γαρλιμέντο* Ἡπ.
 (Ἑλλην.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *guarnimento* = ἐφόδιον, ἐξάρτημα.

Δαντέλα ἢ ἄλλο κόσμημα ἐγχρωμον, χρησιμεῦον
 πρὸς διακόσμησιν τῶν γυναικείων ἐνδυμάτων, ἰδίως
 κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν ἐνθ' ἄν. Συνών. *γαρνιτούρα* 1.

γάρνιο τό, Κῶς Σύμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gagno* = δόλος, ἀπάτη. Διὰ τὴν ἀνά-
 πτυξιν τοῦ ρ, πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ *γαρνίρω*,
 βλ. Φ. Κουκουλ., *Λεξικογρ.* Ἀρχ. 4 (1917), 87.

Ἡ ἀπάτη, ἡ στρεψοδικία, ὁ δόλος (ἐπὶ παιγνίων κυ-
 ρίως) ἐνθ' ἄν.: *Τὸ γάρνιο* ἔδὸ θέλει ὁ Θεὸς Σύμ. ἔ
βιάν-νουν δόπο τὰ γάρνια αὐτόθ. *Μὴ γάρνης γάρνια*
 (μεταξὺ παιδίων) αὐτόθ. ἔν δὸμ *βαίξ-ζομεν* εὐτόγ-για-
 τί κάμνει γάρνια Κῶς. Συνών. *ζαβολιά*.

γάρνιος ἐπίθ. Σύμ. γάρνης Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γάρνιο*. Ὁ τύπ. *γάρνης* κατ' ἀναλο-
 γικὸν μετασχηματισμὸν πρὸς τὸ οἶονεἰ συνών. *ψεύτης*.

Ὁ στρεψόδικος, ὁ δόλιος, ὁ διαπράττων ἀπάτας (ἐπὶ
 παικτῶν). Συνών. *γαρνιάρης*, *ζαβολιάρης*.

γαρνιρίζω Ἀθῆν. Σῦρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. *γαρνίρω*, κατὰ μετασχηματισμὸν πρὸς
 τὰ εἰς -ίζω, διὰ τὸν ἀόριστον. Βλ. Γ. Χατζιδ., MNE
 1, 304.

Γαρνίρω, ὃ ἰδ. Πβ. *ἀγαρνίριστος*.

γαρνίρισμα τό, σύνθηθ. *γαρνίρισμαν* Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. *γαρνιρίζω* ἢ *γαρνίρω*.

1) Ἡ ἐν γένει καὶ καθ' οἷονδήποτε τρόπον πρόσθετος
 διακόσμησις ἐνδυμάτων ἢ ὑφαντῶν οἰκιακῆς χρήσεως,
 σκευῶν ἢ ἐπίπλων, γλυκυσμάτων ἢ φαγητῶν, κλπ.
 σύνθηθ.: *Ἦθελε λίγο γαρνίρισμα* τὸ φουστάνι καὶ θὰ
 γινότανε πιὸ ὁμορφο. Οἱ κουβέρτες χρειάζονται πάντα
γαρνίρισμα. Ὡραῖο *γαρνίρισμα* ἔχει ὁ μπουφές τῆς
 σύνθηθ. *Τὸ γαρνίρισμα* τῆς τούρτας θέλει τέχνη Ἀθῆν.
 κ.ά. Πολὺ σκοῦρο ἔναι τὸ φουστάνι καὶ θέλει *γαρνίρι-*
σμα ν' ἀνοίξη μιὰ ὕχιὰ (μιὰ νυχιά = ὀλίγον τι) Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.) *Τὸ παπούτσι* δὲν ἔχει καλὸ *γαρνίρισμα*
 Πελοπν. (Κίτ.) Πβ. *γαρνιτούρα* 1. 2) Μεταφ.,
 ἡ φραστικὴ διάνθισις τοῦ κυρίου θέματος λόγου ἢ ὁμι-

λίας δι' ἐπενθέτων στοιχείων σύνθηθ. Συνών. *γαρνι-*
τούρα 2.

γαρνιριστής ὁ, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γαρνιρίζω* ἢ *γαρνίρω*.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὑποδηματοποιῶν, ὁ διὰ τῆς
 μηχανῆς συρράπτων τὰ τεμάχια τοῦ ἄνω μέρους τῶν
 ὑποδημάτων τεχνίτης ἐνθ' ἄν. Συνών. *φοντιατζής*.

γαρνιριστικά τά, Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαρνιριστής*.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὑποδηματοποιῶν, ἡ κατὰ ζεύ-
 γος ὑποδημάτων διδομένη ἀμοιβὴ εἰς τὸν *γαρνιρι-*
στήν, ὃ ἰδ.

γαρνίρω σύνθηθ. *γαρνίρου* Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν.
 (Κίτ. Μάν.) *γκαρνίρω* Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *guarnire* = διακοσμῶ.

1) Διακοσμῶ κατὰ τινὰ τρόπον, στολίζω μὲ πρόσθετον
 διακόσμησιν ἐνδύματα, ἐπιπλά, γλυκύσματα, φαγητά,
 κλπ. ἐνθ' ἄν.: *Ράβω* ἓνα φουστάνι καὶ δὲν ξέρω μὲ τί
 νὰ τὸ γαρνίρω. Παλιότερα τὰ κρεββατοσέντονα ἦταν
γαρνιρισμένα μὲ δαντέλα. *Γαρνίρησα* τὸ καπέλο μὲ
 δυὸ φτερά ἄσπρα. *Εἶχε γαρνίρει* τὸ φόρεμά της μὲ βε-
 λοῦδο. *Τὸ ψητὸ* νὰ μοῦ τὸ γαρνίρης με πατάτες τηγα-
 νητές καὶ κολοκυνθάκια σύνθηθ. *Θὰ γαρνίρω* τὴν τούρτα
 μὲ κεράσια πολλὰχ. Μετοχ. *γαρνιρισμένος* = διακο-
 σμημένος, πεποικιλμένος σύνθηθ.: *Εἶχαμε ψάρι γαρνι-*
ρισμένο μὲ καρότα καὶ σέλινο σύνθηθ. *Εἶχε μιὰ πολυ-*
θρόνα Σκυριανὴ *γαρνιρισμένη* μὲ τὸ δικέφαλο ἀετὸ
 Ἀθῆν. *Φοροῦσε βλούζα γαρνιρισμένη* μὲ ἄσπρο κορδο-
 νάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. β) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν
 ὑποδηματοποιῶν, συρράπτω διὰ τῆς μηχανῆς καὶ ποι-
 κίλλω διὰ προσθέτων ραφῶν τὰ τεμάχια τοῦ ἄνω μέ-
 ρους ὑποδημάτων Ἀθῆν. κ.ά. 2) Μεταφ., ποικίλλω,
 διανθίζω τὸ κύριον θέμα λόγου ἢ ὁμιλίας δι' ἐπενθέτων
 στοιχείων σύνθηθ.: *Γαρνίρει πάντα τὴν κουβέντα* του
 μὲ νόστιμα ἀνέκδοτα. *Ἐχει τὴ μανία* νὰ γαρνίρη τοὺς
 λόγους του μὲ στίχους Ἀθῆν. κ.ά.

γαρνιτούρα ἡ, σύνθηθ. *γκαρνιτούρα* Λεξ. Περίδ.
 Βυζ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *guarnitura* = ἐξάρτημα.

1) Τὸ πρὸς διακόσμησιν ἐνδυμάτων κυρίως, ἀλλὰ καὶ
 ἐπίπλων, γλυκυσμάτων κττ., ἢ πρὸς ἄρτυσιν φαγητοῦ
 προστιθέμενον κατάλληλον συμπλήρωμα ἐνθ' ἄν.: *Ἐβαλα*
ἔς τὸ φόρεμά μου γαρνιτούρα δυὸ δάχτυλα βελούδο
 Ἀθῆν. Σῦρ. κ.ά. *Ἐφόρε* ἓνα φουστάνι μὲ χίλιες δύο
γαρνιτούρες Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Οἱ πολλὰς *γαρνι-*
τούρες ἔς τὰ φουστάνια δὲ μ' ἀρέσουν ἐμένα Νάξ. (Ἀ-
 πύρανθ.) κ.ά. *Ἐφαγα* ψητὸ μὲ μπόλικη *γαρνιτούρα* ἀπὸ
 καρότα καὶ κολοκυνθάκια βραστὰ Ἀθῆν. κ.ά. Συνών.
γαρνιμέντο. 2) Μεταφ., τὰ πρὸς διάνθισιν τοῦ κυρίου
 θέματος λόγου ἢ ὁμιλίας χρησιμοποιούμενα ἐπένθετα στοι-
 χεῖα σύνθηθ.: *Ἄσε τίς γαρνιτούρες καὶ πές μας καθαρά*
τί τρέχει. *Ὅλο γαρνιτούρες* ἀπὸ ἀστεῖα καὶ ἀνέκδοτα
 ἦταν ὁ λόγος του Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. *γαρνίρισμα* 2.

γαρνιτουρίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαρνιτούρα*.

1) Ράπτω σχοινίον κατὰ τὰ ἄκρα ἱστίου διὰ νὰ προ-
 φυλάξω τοῦτο ἀπὸ ταχεῖαν φθοράν. 2) Μεταφ., πε-
 ριττολογῶ, φλυαρῶ.

